L'ascens a Primera també es va celebrar des de la distància

Exjugadors històrics que han nascut i/o viuen lluny de la ciutat van vibrar amb el triomf de l'equip

Roberto Peragón, retirat el 2014 perquè el maluc li va dir prou, establert a Madrid, on treballa a la seva empresa de manteniment de jardineria, somreia la nit del 4 de juny mentre veia per televisió la celebració de l'ascens a Primera del Girona. Sonava l'himne, i no va dubtar a explicar al seu fill que ell cantava en l'enregistrament oficial, el novembre de 2010, quan tota la plantilla de l'equip va anar als estudis per compartir cors amb The Gruixut's i Josep Thió. Peragón, exjugador del club dues temporades (2009 a 2011), va viure a Montilivi els impagaments i la miraculosa salvació del penal de Kiko Ratón, que confessa que encara avui se li apareix en somnis, però també el salt de qualitat que es va experimentar amb el canvi d'accionariat l'estiu de 2010, quan l'arribada de Josep Delgado «va servir per posar al costat dels millors jugadors gironins, Jose, Dorca, Matamala..., futbolistes amb experiència a la categoria». Era l'any del 2-0 contra el Granada i l'overbooking a l'estadi, el curs en què, per primer cop, es va arribar a somiar amb un play-off d'ascens, que aleshores semblava qui sap què.

Peragón és un dels molts exfutbolistes del Girona que va viure com si fos seu l'ascens a l'elit. «Ho estava esperant des que vaig marxar. El club hi ha estat a prop tants cops, que s'ho mereixia, segurament, abans i tot». Ara tothom vol venir aquí. No fa pas tant, la gent encara s'ho pensava dues vegades. «Jo en tinc un gran record perquè a més vaig poder aprendre al costat de Raül (Agné) i Rodri, i a la ciutat hi vaig estar fantàsticament bé, com si fos a casa». Els tres últims intents seguits de pujar a Primera havien fet del Girona un seriós aspirant, tot i que ell pensa que ja en el seu segon any aquí es van començar a posar uns fonaments que, poc després, portarien el club, sota la batuta de Rubi, a la primera promoció, fallida, contra l'Almeria.

Des de Madrid també ho va viure, amb igual satisfacció, Roberto Fresnedoso. Natural de Toledo, quan el seu pare, treballador de Telefónica, va ser traslladat a la ciutat, se li van obrir les portes del Bons Aires, primer, i del juvenil del Girona, després. Ara ha estat treballant com a tècnic al planter de l'Atlètic durant sis temporades. «Vaig conèixer Montilivi en precari. A la ciutat, en aquells moments, va esclatar el bàsquet, amb el Valvi, i el futbol era un esport gairebé marginal». Amb 16 anys ja era al primer equip, on va militar la segona part de la lliga 1988/89, i la primera de la 1989/90, abans de ser traspassat a l'Espanyol. Si Peragón va explicar al fill que havia cantat l'himne, Fresnedoso va comentar a la dona que «veure l'estadi ple, amb aquell ambient, em semblava increïble». L'exdavanter va veure els minuts finals «més que res perquè després de tant de temps parlant-se de l'ascens hi havia aquella incertesa de què passaria». I, aquest cop, el guió no va incloure girs malintencionats. Segurament que el fet que un parell de dies abans del Girona-Saragossa l'exjugador s'hagués trobat a Barcelona, al World Padel Tour, el tècnic Pablo Machín, i s'hi hagués acosat a parlar-li, ja era una premonició que tot havia d'anar bé. «Vaig venir com a espectador i el vaig veure. Li vaig explicar qui era, que havia jugat al club. Ho havia de fer perquè, a més a més, la meva sogra és del seu poble natal, Gómara!». El món és un mocador

El Saragossa passarà a la història com el rival del dia de l'ascens. I des de la capital aragonesa, patint per

partida doble perquè aquests se salvessin i el seu exequip de la campanya 1973/74 pugés, hi havia Luis Costa. No li va estranyar gens el no-partit. «El punt anava bé a tots dos i aquestes coses es veuen cada temporada. És lògic el que es va veure sobre el camp. Costa diu que «llevat d'alguna intermitència, el Girona ha fet una gran temporada, molt ben entrenat i gestionat. A Saragossa ho hem fet molt pitjor: els problemes venen quan no es gestiona bé, s'acumulen els deutes i no hi ha diners per fer bons fitxatges». Preguntat sobre què li agrada del bloc de Machín, diu que el seu «equilibri» ofensiu, que l'ha dut a ser el màxim golejador sense tenir els davanters més resolutius de la categoria.

Un altre històric, Javi Subirats, al Girona de la campanya 1978/79 mentre feia la mili, ho va viure des de València. Subratlla que manté «molt bons records» del seu pas per la ciutat i recorda que «hi vaig viure un bon any que em va servir per tornar al València». Subirats ja estava expectant el dia del Nàstic. No amaga que tenia «clavada» l'espina del Lugo (2015). «Me n'alegro molt. S'ho mereixien perquè ho havien intentat molts cops. Alacant, per exemple, on també hi passo temporades, és una ciutat que podria estar a Primera però les coses s'han de fer bé en l'aspecte organitzatiu». Ara la recepta és «tocar de peus a terra i aprofitar l'oportunitat d'assentar-se a Primera. Que no acabi sent un equip ascensor, com l'Hèrcules».

Per Paco Flores (1975-76), establert entre Almeria i Catalunya, «s'ha complert l'objectiu que tenien des de fa tres anys. És un èxit rotund del Girona i de Machín, que ha demostrat estar sobradament capacitat». Sobre l'estil de l'equip elogia que «m'agrada la profunditat que ha tingut. Ha anat sempre de cara a gol, amb una creació constant de jugades de gol». Del duel amb el Saragossa no hi ha gaire a dir: «Són coses que passen en el futbol quan l'empat beneficia a tots dos rivals».

L'alegria de veure el Girona a Primera també va arribar a Menorca, de la mà de Juan Ortega; a Palma, gràcies a Pep Planas, i a Pamplona, on viu Javi Bayona. Ortega explica que tot i no veure el partit «vaig estar molt content» i alerta que «em farà especial il·lusió veure el Girona competint contra el Barça i el Madrid». Tot i això subratlla que «hem de guanyar els rivals de la nostra lliga, el Leganés, l'Eibar... perquè l'únic objectiu serà la permanència». Tot i fer bones temporades al club en la dècada dels setanta, Ortega es va quedar a les portes de l'èxit, com en aquella promoció fallida contra el Còrdova el 1973. Planas i Bayona, per la seva banda, van poder festejar l'èxit d'un dels seus exequips la mateixa campanya que els clubs de la seva ciutat baixaven. El Mallorca, a Segona B; l'Osasuna, de nou a Segona A. Planas, que va arribar en edat juvenil i va estar sis anys al club, veient el canvi de Vista Alegre a Montilivi i les promocions fallides per pujar a Segona contra Vila-real i Còrdova, destaca que «des d'aquell cop tan dur contra el Lugo» el club mereixia arribar a Primera. Una de les coses que més el sorprèn ara és veure caliu a Montilivi: «En els meus temps era un camp fred, i ara això ha canviat». L'any passat va ser-hi per veure el partit contra l'Alcorcón, on la grada es va acostar al ple, i admet que «en aquella època això era impensable». Bayona, mentrestant, lamenta que l'Osasuna, després d'haver pujat eliminant el Girona el curs anterior en la promoció, «fes la plantilla depressa i corrent» i hagi tornat a baixar» i alerta: «Espero que el Girona ara ho faci millor». «El quart intent ha anat bé. Des del principi van optar per no jugar-s'ho al play-off, el grup va funcionar bé i s'ha pogut ascendir directe. Els últims mals resultats? Quan la pilota no entra poden sorgir els fantasmes, però hi havia un bon coixí de punts. A més, és important que el bloc de jugadors hagi tingut continuïtat i que tornessin Cifu, Sandaza i Ra

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/19/lascens-primera-del-girona-celebrar/852369.html?utm_source=rss